

LIBRIS

We know
books

NEIL PATRICK HARRIS

NEADAPTĂȚII MAGICI

O poveste ilustrată de Lissy Marlin
Trucuri magice ilustrate de Kyle Hilton

Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

arthur

Cuprins

UNU - primul	17
DOI - al doilea	23
TREI - al treilea dintre ele	45
PATRU - încă unul peste trei	60
CINCI - unul mai puțin de șase	68
ȘASE - unul mai mult de cinci	85
ȘAPTE - șase și cu unu fac	102
OPT - rimează cu necopt	115
NOUĂ - cifra dintre opt și zece	128
ZECE - numărul cel mai mare dintr-un teanc de cărți	142
UNSPREZECE - seamănă cu două liniuțe paralele. Sau cu două litere <i>l</i> , iar asta te poate încurca. De exemplu, doi de <i>l</i> , adică <i>ll</i> , seamănă cu <i>11</i> , așa-i? Mare încurcătură	161
DOISPREZECE - i se mai spune și duzină	168

TREISPREZECE – unii îi spun, ciudat, „duzina brutarului“. M-am întrebat mereu de ce brutarii primesc ceva în plus 180

PAISPREZECE – al paisprezecelea capitol 182

CINCISPREZECE – zece plus jumătate
din zece 192

ȘAISPREZECE – ăsta-i un moment dulce
în viață 207

ȘAISPREZECE MILIARDE – (*Te-am prins!*)
Voiam să fiu sigur că citești atent 215

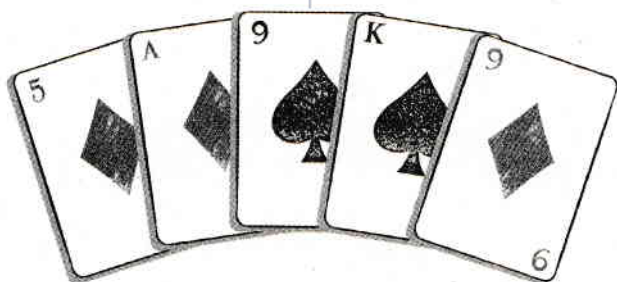
ȘAPTESPREZECE – nouă și cu șase, înmulțit cu zece,
plus trei, apoi împărțit la nouă 216

OPTSPREZECE – unul peste șaptesprezece 222

NOUĂSPREZECE – numărul lipsă din această
reprezentare a lui pi: 3,14159265358979323846264338
3279502884_71693 229

DOUĂZECI – penultimul (capitol, adică) 238

DOUĂZECI ȘI UNU – ultimul 245

1 |

În întunericul unui depou feroviar, undeva la marginea îndepărtată a orașului, din ceața groasă se ivi o umbră. Silueta se uită o dată înapoi, apoi o luă la fugă și traversă în goană mai multe rânduri de șine pustii de cale ferată.

Acum, în caz că semeni câtuși de puțin cu mine, s-ar putea să tresari, imaginându-ți umbra unei siluete omenești ivindu-se noaptea și pe ceață dintr-un depou aproape părăsit, luminat doar de niște felinare de pe străzi îndepărtate. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Nu era decât un băiat slăbănog pe care îl chema Carter Locke.

Dacă ar fi să te îngrijoreze cineva în acest moment, mai bine te-ar îngrijora bărbatul care vine nu departe în spatele băiatului – adică bărbatul care îl urmărea pe Carter prin depou și zbiera:

— Carter! Întoarce-te imediat! Nu fugi de mine, băiete! Nu-ți fac niciun rău.

Mințea. Bărbatul chiar avea intenții foarte rele în ce-l privea pe Carter.

Din fericire, Carter știa și el asta. Așa că își luă picioarele la spinare, strânse zdravăn geanta petrecută peste umăr și iscodi întunericul cu privirea să vadă care garnitură de tren o lua *țaca-țaca* pe șine spre ieșirea din depou. Șuieratul unui tren îi sparse timpanele, iar Carter se împiedică de o șină.

Țăcănitul metalic bine cunoscut se auzea de la câteva linii de cale ferată mai încolo. Se pusese în mișcare un șir de vagoane ruginite, dar colorate, care prindeau viteză și alungau ceața. Carter le vedea deja bine. Sări peste șine și alergă să ajungă trenul din mers. Din depou continuau să iasă vagoanele unele după altele. Roșu, albastru, galben, mov, și mai roșu, negru, portocaliu, încă și mai roșu.

Trenul colorat îi aminti lui Carter primul truc magic pe care îl văzuse vreodată: o mână se apropiase cu blândețe de fața lui și îi scosese din ureche o batistă roșie de mătase, de care era înnodată una galbenă, de care era înnodată una albastră, de care era înnodată una verde, și așa mai departe, și așa

mai departe, și mai departe și mai departe. Era una dintre puținele amintiri pe care le avea Carter despre tatăl lui.

Băiatul își pipăi instinctiv geanta, de parcă voia să se asigure că micuța cutie de lemn mai era încă înăuntru. Era.

Alergă în paralel cu trenul, uitându-se atent la fiecare vagon după un loc unde să se urce. În spatele lui se auzeau pași scrâșnind pe pietriș. Pe urmă bubui o voce aspră, nemiloasă:

— Carter! Nici să nu te gândești să sari în trenul ăla!

Toată alergătura de până atunci nu-l sleise de puteri pe bărbat, care se auzea chiar mai aproape decât înainte – parcă era exact în spatele lui.

— Am ochi și urechi în toate orașele de-aici până în Timbuktu! N-ai să scapi niciodată! Mă auzi? *Niciodată!*

Carter încercă să nu se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă îl prindea bărbatul. Se concentrează, în schimb, asupra locomotivei. Pe roțile grele de sub ea, când alunecau pe șine, sclipea lumina. Problema cu trenurile este că sunt făcute din metal și fiecare vagon cântărește de-adevăratelea o tonă, dacă nu mai mult. Iar după ce se pun în mișcare, se mișcă repede. Dacă cumva Carter se apropia prea mult și pășea greșit, totul se termina definitiv.

Acum trecea pe lângă el un vagon galben viu. *Galbenul* îi aminti lui Carter de o pasăre pe care o văzuse închisă în colivie, în vitrina unui magazin cu animale de companie. Oare păsările nu aveau menirea să zboare libere? Carter luă galbenul drept un semn că acesta era vagonul în care trebuia să se urce, cel care urma să-l ducă departe de-aici. Scara vagonului tocmai trecea pe lângă el.

Pentru unii, să sari într-un tren aflat în mișcare poate că ar fi fost ceva de speriat, dar Carter făcuse asta de atâtea ori, încât i se părea la fel de la îndemână ca scosul unei monede din spatele urechii cuiva sau ca amestecatul unui pachet de cărți de joc cu o singură mână.

Din nefericire, însă, și pentru bărbatul care îl urmărea pe Carter săritul în tren era la fel de ușor. Când să apuce Carter scara, bărbatul îi înșfăcă geanta de umăr și îl trase la pământ.

— Nu! strigă Carter.

Căzură amândoi pe pietriș și se rostogoliră pe lângă roțile vagonului galben, care continuau să buibue pe șinele subțiri – *te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc* – ca un ecou al bătăilor inimii speriate a băiatului. Nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă trenul acela pleca fără el.

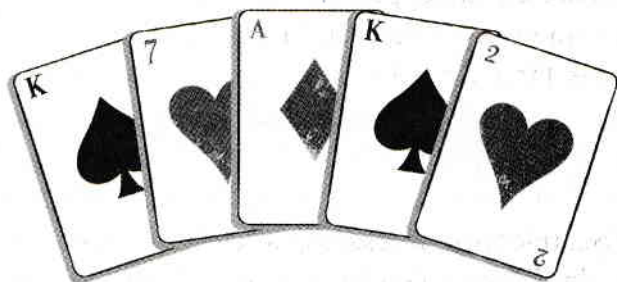
Carter nu se opri din mișcare. Își răsuci corpul până când rostogolitul se transformă într-o tumbă. În timp ce se arcuia, Carter smulse geanta din strânsoarea bărbatului, apoi își înfipse picioarele în pietrișul mișcător și sări spre ultimul vagon al trenului. Din spatele acestuia cobora o scară, pe lângă o ușă deschisă. Carter apucă cu mâini iuți ultima treaptă, ținându-se de ea cu toți mușchii încordați. Pe urmă se trase în sus pe scară, ridică picioarele, și iată-l agățat de spatele trenului care gonea acum cu toată viteza.

După ce își trase sufletul, urcă scara până sus și se așeză pe acoperișul vagonului. Vântul îi ciufulea părul în toate direcțiile. Din față, trenul șuieră iar.

Carter se uită în urmă și îl văzu pe bărbat căzut în genunchi lângă șine, strigând în noapte cu brațele

ridicate de furie, până când se transformă rapid într-un punct și dispăru în întunericul depărtării. Carter făcu din mână în semn de rămas-bun. Spre oraș. Spre doamna Zalewski. Și spre bărbatul care îl urmărea – deși, dacă ar fi fost cu puțință, Carter ar fi ales să-i dorească aceluia bărbat *rămas-rău*.

Soarele tocmai răsărea, iar cerul devenea minunat de albastru. După o vreme, zgâlțâitul și scârțâiturile zgomotoase și bine cunoscute ale trenului potoliră inima lui Carter și îi provocară un căscat. Coborî pe scară și intră în vagon. Înăuntru erau sute de cutii stivuite pe paleți de lemn. Carter se lăsă să cadă lângă una dintre stive, își aranjă geanta sub cap, pe post de pernă, apoi îl fură somnul, visând despre speranță, soartă, predestinare și aventură, precum și, o dată sau de două ori, în trecut, despre posibilitatea ca magia să existe.

2 |

Surpriză! A venit momentul să ne întoarcem puțin în trecut!

Îmi dau seama cât este de enervant să întrerupi o poveste fix în mijlocul acțiunii, dar înainte să-ți dezvălui ce urmează să se întâmple, trebuie să știi câteva lucruri despre Carter. De exemplu: Cine-i băiatul ăsta? De ce fuge? Și cine-i bărbatul de care fuge? Promit că ne vom întoarce cât mai curând la evadarea lui. Dacă nu, îți dau voie să mă încătușezi strâns într-o cămașă de forță și să arunci cheia. Vai de mine, ce oroare!

Dar... să mergem mai departe!

Carter învățase să facă trucuri magice de la unchiul lui. Exact asta erau: *trucuri*. Nici vorbă să fi existat în ele strop de magie. Cum să fi existat? După cum toată lumea știe, nu există magie – sau cel puțin așa credea Carter.

Carter încetase să mai creadă în lucruri minunate, încântătoare și fantastice de la o vârstă foarte fragedă. Nu era vina lui. Uneori, și celor buni li se întâmplă lucruri rele.

Vezi tu, Carter era copilul unor oameni adorabili. Mama lui avea un zâmbet care strălucea ca soarele într-o zi perfectă pentru plajă. Iar tatăl lui știa să scoată monede din urechi și să facă să dispară în aer un pachet de cărți de joc. Locuiau cu toții într-o căsuță roșie cu contururi albe, pe un drum șerpuit marginit de copaci, lângă un orașel din nordul țării. Într-o după-amiază, pe când Carter avea numai câțiva anișori, niciunul dintre părinții lui nu s-a întors acasă.

Nu s-au întors nici a doua zi. Nici a treia. Când bona a telefonat la poliție, Carter sperase că era doar una dintre șmecheriile tatei. Dar după ce a mai trecut încă o zi fără niciun semn de la ei, Carter a fost nevoit să dea piept cu cruda realitate: părinții lui nu aveau să se mai întoarcă. Își jucaseră ultima dispariție.

Micul Carter a fost luat în grijă de o rudă îndepărtată, un bărbat pe nume Sylvester „Sly”¹ Beaton. Ca să ne fie mai ușor, îi vom spune unchiul Sly.

¹Șiret, viclean, vulpoi (în limba engleză).

Unchiul Sly era un omuleț vânjos, îmbrăcat întotdeauna într-un costum maro din stofă de lână, ros pe la cusături și peticit pe unde îl găuriseră moliile. Își purta părul lung și unsueros legat neglijent într-o coadă de cal, iar o barbă țepoasă și neuniformă abia reușea să-i acopere bărbia ascuțită. Unchiul Sly susținea față de restul lumii că i se spunea așa pentru că era ca o vulpe, dar lui Carter i se păruse întotdeauna că unchiul lui semăna mai degrabă cu o nevăstuică; iar asta putea înțelege, pentru că deseori unchiul se și purta ca una.

Bărbatul nu fusese deloc încântat că trebuia să aibă grijă de Carter. Iar Carter nu fusese încântat că trebuia să-și ducă viața împreună cu nevăstuica. Dar asta era situația, iar Carter se străduise să se descurce cum putea mai bine.

La fel ca tatăl lui Carter, unchiul Sly știa să facă trucuri magice. Îi ducea băiatului o batistă la nas și îl făcea să strănute într-un pahar o cascadă de bănuți. Pe urmă, unchiul Sly făcea bănuții aceia să dispară din nou, unul câte unul. Asta îi zăpăcea lui Carter mintea – și nasul, pe lângă ea!

Carter își rugase unchiul să-i arate și lui cum să facă numere de magie. În cele din urmă, unchiul Sly își dădu seama că ar fi putut obține oarece profit dacă avea un asistent, așa că l-a învățat pe Carter tot ce știa. Și s-a dovedit că băiatul era magician înăscut.

Foarte curând, Carter făcea toate trucurile unchiului Sly, doar că mai bine decât el. Carter avea

un talent special. Degetele lungi și tendoanele tari îi ajutau mâinile să se miște iute și devenise expert la amestecatul cărților de joc. Putea face monedele să dispară și să apară din nou în celălalt colț al încăperii. Putea materializa cărți de joc pur și simplu din aer. Reușise chiar să perfecționeze trucul unchiului Sly cu monedele care curgeau din nas și folosea în locul lor cuburi de gheață (lucru deosebit de impresionant, dacă ținem cont de mărimea medie a nărilor unui om.)

Totuși, unchiul Sly nu era genul de om pe care să-l bucure priceperea tânărului său nepot de a-i îmbunătăți cel mai vechi și mai bun număr de iluzionism, dar avea atâta minte încât să miroasă o ocazie prielnică, atunci când acesta scotea cuburi de gheață pe nas chiar în fața lui. Așa că, de ziua lui Carter, în loc să-i organizeze o petrecere, unchiul Sly s-a hotărât să-l pună la încercare. L-a trimis pe băiat la un cuplu ales întâmplător dintre trecătorii de pe stradă și l-a pus să dea în fața lor prima lui reprezentație.

Carter și-a netezit emoționat ciuful blond într-o parte, s-a ciupit de obraji palizi, a deschis larg ochii albaștri și s-a apropiat de cei doi. La rugămintea lui, perechea a părut bucuroasă să se oprească o clipă. Băiatul le-a arătat mai întâi un pachet de cărți de joc, apoi a rugat-o pe femeie să aleagă una și s-o ascundă între palme, cu grijă ca el să n-o poată vedea.